

* * *

Aš matau kančias,
kurias savy nešioji,
bet didžiausią našta
noriu nešti aš.
Pažiūrėk, ant rankų
kiek žaizdų kraujuoja.
Nuo dabar erškėčius
nešiu tiktai aš.

Negaliu žiūrėt, kai
tavo liūdno akys
pilnos pilnutėlės
ašarų karčių.
Negaliu atleisti
sau, kad ligi šiolei
Tavo mielas veidas
nedega džiaugsmu.

Leisk man,
leisk man, dieve,
viesulu pakilti,
Išvaikyt virš mūsų
debesis kančių.
Aš galiu dėl meilės
Viską padaryti,
Tik neleisk kentėti
tam, ką aš myliu.

N A K T I S

Man patinka naktis,
Kai rusena ugnis,
Kai beprotiškai plaka širdis,
Kai švarus sąsiuvinis
Stora knyga pavirs,-
Mano sielos gelmių atspindys.

Man patinka naktis,
Kai negęsta viltis,
Nors ir glūdi aplink paslaptis,
Kai užmerkę akis,
Mes arti mintimis,
Kai svaigina saldus bučinys.

NEKLAUSIU...

Aš neklausiu, dėl ko gyveni,
Aš neklausiu tavęs, ką mąstai,
Aš neklausiu, apie ką Tu svajoji,
Ką naktim sapnuose matai.

Aš neklausiu, apie ką tu dainuoji,
Ką širdy labiau brangini,
Kur jauna tavo siela lakioja,
Ko lyg sužeistas paukštis klyki.

Vien tavęs po pasaulį ieškosiu,
Vien tavęs širdyje aš verkiu,
Vien tavęs kaip išsigelbėjimo lauksiu...
Bet lyg šaltas akmuo vis tyliu.

PAKLAUSK MANĘS...

Paklausk manęs,kada
Išmokau aš sakyti netiesą.
Aš nieko tau neatsakysiu,
Tiktai tylėsiu, tiktai tylėsiu.

Paklausk manęs, kada
Išmokau aš užtemdyti šviesą.
Aš nieko tau neatsakysiu,
Tiktai tylėsiu,tiktai tylėsiu.

Paklausk manęs,kada
Išmokau nemylėt tavęs.
Tada aš garsiai pasakysiu:
Tai netiesa, tai netiesa.

* * *

Koks pavasaris keistas.
O aš dar miegu.
Gal pabust nuo svajonių
Ir keisčiausių sapnų.

Gal išeiti į lauką
Paklaustyti giesmių.
Gal išgert gėlių vyną,
Pakalbėt su medžiu.

Gal pašėlti kaip vėjas.
Gal paverkt kaip lietus.
Gal skraidyti su paukščiais.-
Koksai laisvas dangus.

O gal nardyti jūroj.
Gal žibėti perlu.
O gal meilę surasti,
Ir džiaugtis kartu.

PAVIRSIU GĖLĖM

Kai eisi savo vingiuotu keliu,
Užkliūsi už šalto akmens.
Žinok, kad aš jį nuristi galiu,
Nes vien tik tave branginu.

Jei debesys skaisčiąją saulę užstos,
Pavirsiu aš vėju rudens.
O mano širdis vis kartos ir kartos:
Tavim, vien tavim aš tikiu.

Jei sienos mūrinės šonus suspaus,
O lietūs į langus barbens,
Po mano sparnu rasi laisvės midaus,
Išgirsi šaukimą dangaus.

Jei verkti tave pilkas miestas privers,
Mano siela prie miško gyvens,
Pavirtus gėlėm ašarėles sugers,
Kančias džiaugsmo juoku pavers.

PAVYDUOLIS

Ėjom mes kartą jūros krantu,
Smėlis kuteno tavo padus...
Tau visai nesvarbu, rodos, kas,
Tiktai svarbu, kad ne aš, tik ne aš.

Tu priėjai prie vandens ir basa
Šokinėjai tarytum maža.
Tavo kojas bučiavo vanduo.
Gal esu nusikaltęs tau kuo?

Vakare atsisėdom ant kranto.
Vėjas buvo prigludęs prie žando
Ir šnibždėjo tau meilės žodžius.
Kodėl aš to daryt negaliu?

Man atrodė, kad laikas sustojo,
Kai šalia tavęs laužas liepsnojo
Ir, apglėbęs liepsna, glamonėjo,
Aš verkiau, nes aš jam pavydėjau.

Tu juokeis iš manęs dar ilgai.
Bet paskui priėjai, pasakei:
Pavyduoli tu, nepavydėk,
Bet priglauski mane prie širdies.

TEN, KUR ŽINOT NEREIKIA NIEKO

Kaip gera kartais
nieko nežinot,
linksmai gyventi,
šokti ir dainuot.

Ir vėl aš užmerktom akim
Žiūrėt nemoku į pasaulį.
Sakykit man, argi naktim
Staiga nušvisti gali saulė?

Kam ši naktis tokia ilga,
Kada žvaigždžių vilioja toliai?
Kodėl, kodėl pilka migla
Dažnokai šviesą man užstoja?

Dažnai suprasti negaliu,
Kodėl per rudeninį lietų
Išskrenda paukščiai link dausų,
Mane vienatvėje palieka?

Ar ne todėl aš išeinu
Giliom naktim per purų sniegą
Sidabriniu Paukščių Taku
Ten, kur žinot nereikia nieko.

* * *

Tu manyje visa, tarytum mano siela.
Aš visas Tavyje- gyvent Tavy man miela.
Tu tarsi mano saulė. Jaučiu Tavo švelnumą.
O aš tamsi naktis. Atnešiu Tau ramumą.

Matau Tave visur paskendusią gamtoj.
Tu tarsi mano laivas jūroje plačioj.
Tu lyg ryški žvaigždė- parodai šviesų kelią.
Tu mano mylimoji. Nuskinsiu Tau gėlelę.

Skęstu Tavoje širdy. Tu džiaugsmas ir kančia.
Esu Tavo šešėlis. Aš visada šalia.
Tu mano sielos angelas. Kur Tu mane neši?
Tu mano sielos džiaugsmas. Kodėl gi Tu verki?

* * *

Aš užmiršiu pasaulį trumpam,
Savo kūną paliksiu ilsėtis.
Jo aistra ir kančia ne, ne man.
Aš galiu ramumu tik gėrėtis.

Aš išeisiu, užtrenkęs duris,
Nepaliksiu namie net raštelio.
Man be galo patinka naktis,
Niekieno nepramintas takelis.

Savo vietą atrasiu prie upės,
Ten klausysiu Mėnulio tylos
Ir stebėsiu kaip žuvys supas
Ant švelnios sidabrinės vilnos.

Atsigulsiu ant gėlo vandens
Ir stebėsiu kiekvieną žvaigždyną.
Man be kūno kaip be akmens.
Tarsi būčiau išgėręs vyno.

VASAROS NAKTĮ

Skaudu,
kai suklumpi vidury kelio,
skaudžiau,
kai atleist artimieji negali.

Vasaros naktį žvaigždėtas dangus
Toks nuostabus.
Vasaros naktį lyja lietus
Šiltas, švelnus.

Aš parašysiu jūros krante:
"Laukiu tavęs".
Vėjas pakils, žodžius šiuos nuneš,
Gal viltį atneš.

Aš suprantu, negrįši jau tu
Daugiau pas mane.
Aš suprantu, kaltas esu,
Todėl ir liūdžiu.

Ir vis žiūriu, kaip tolsta dangus,
Tolsta viltis.
Ar sugrąžins, ką taip branginu,
Bemiegė naktis?

JEI GALĖČIAU

Jeigu galėčiau sutikti tave, ar žinai,
Aš pamirščiau, kas yra liūdesys?
Jeigu galėčiau su tavim pasilikti amžinai,
Aš pamirščiau, kad yra ilgesys.

Jeigu galėčiau pakilt su tavim į žvaigždes,
Aš pamirščiau, kokioj mes erdvėj.
Jeigu galėčiau paliesti tavąsias rankas,
Aš paskėščiau aukščiausioj žolėj.

Jeigu galėčiau sustot, nemylėti tavęs,
Man gyvenimas taptų klaida.
Jeigu galėčiau uždrausti auginti gėles,
Atsivertų didžiausia žaizda.

Jeigu galėčiau pamiršti tave neilgam,
Aš nutraukčiau visas grandines.
Jeigu staiga priartėtų mirties valanda,
Kliedesy aš tešaukčiau tavęs.

MANO KELIAS

Mano kelias - tarp rytų ir vakarų,
Tarp vasaros karščių ir žiemos speigų,
Tarp lietaus ir griaustinio,
Tarp švelnaus tavo žvilgsnio.
Su tikėjimu einu gyvenimo keliu.

Mano kelias - tarp rytų ir vakarų,
Tarp žydinčių gėlių ir erškėčio spyglių.
Aš klausausi godžiai
Tavo meilės žodžių,
Su viltim einu gyvenimo keliu.

Mano kelias - tarp rytų ir vakarų,
Tarp gyvenimo giesmių ir mirties raudų.
Ir tarp mūsų širdžių
Pastatytu tiltu
Aš su meile einu gyvenimo keliu.

MANO KŪDIKIUI

Aš laukiau tavęs daugel metų,
Ir štai tu čia.
Mano širdies dalelė,
Tokia maža smiltelė
Prie didelio akmens.
Pasodinau tave žalią medį
Mamos širdy...
Mus apvijai šakelėm
Tokioj mažoj širdelėj,
Trys sielos ten gyvens.

AKMENS TYLA

Aš girdėjau giesmes rojaus paukščių,
Bet žinau, kad jos gieda ne man.
Aš svaigau nuo beprotiško aukščio,
Tiktai laisvas dangus - ne, ne man.

Aš mačiau, kaip pavasarį skleidžias
Neskirti man auksiniai žiedai,
Kaip pavargusi saulė leidžias.
Neskirti man jos spinduliai.

Aš girdėjau, kaip tyliai čiurlena
Upeliukas kvapniuoju mišku.
Aš jaučiau, kaip švelniai kedena
Vėjas medžių - lapuočių plaukus.

Aš girdėjau, dangus kaip verkšlėna,
Tik jo ašaros skirtos ne man.
Aš žinau, akmuo kur gyvena,
Jo rintis ir tylą man vienam.

BALTOJI LELIJA

Rasoj paskendau aš.
Kodėl ji sūri?
Nuvyto gėlėlė.
Kodėl taip anksti?
Tu šiandien liūdėjai.
Kodėl nesakei?
Tu vėl nemiegojai.
Tu vėl gi verkei.

Palies Tave noriu,
Baltoji Lelija,
Ir lūpom sušildyt.
Bet šiandien vėl lyja.
Kaip noriu pasiekti
Tave širdimi.
Dar neužsiskleiski,
Pabūk su manim.

Aš sėdžiu ant kranto.
O Tu - vandeny.
Aš vėjo maldauju:
"Dar Jos nenuskink!"
Nejaugi ateis vėl
Tamsioji naktis,
Ir vėl mus abudu
Kaip vakar išskirs?

* * *

daugiau aš nerašysiu tau laiškų
tylus poetas kimiū balsu prabilo
o daktarai jo sielos neišgydo
ir leidžias saulė jūron pamažu

nelieki ašarų mažoji dezdemona
likimas tavo piktas ir žiaurus
manęs nebuvo niekad ir nebus
ne su manim kalbėjai telefonu

galbūt tu viską tik susapnavai
ar perskaitei senoj dulkėtojų knygoj
kuri vis guli skrynioj uždarytoj
o rakto ligi šiolei neradai

net tas vienintelis neparašytas laiškas
kurį laikau aš drebančia ranka
išspaudė ašarą ant mano balto veido
ir tarsi vaškas tirpsta liepsnoje

* * *

Džiaugiuos,
Turėdamas bet kokią dalią,
Ir laimės nedrįstu prašyt.
Tiktai turiu slapčiausią svają -
Tave laiminga pamatyt.

Bijau ištart tau skaudų žodį-
Nenoriu liesti praeities.
Ir laikas jau senai parodė-
Nieks neišraus jos iš širdies.

Bet vis giliom naktim ilgėsiuos
Ir nebandysiu net užsnūst.
Juk tiktai mintyse galėsiuos
Tavo kvėpavimą pajust.

* * *

Tik nieko nieko nesakyk,
Paduok man ranką ir pakilk
Su manimi link Paukščių Tako,
Klausyk, ką tau planetos sako,
Ir visą liūdėsį pamiršk.

Numeski naštą - savo kūną,
Juk skausmo meilėje nebūna,
Pajusk lengvumą viduje
Ir mano sielą savyje,
Mes susiliesime į viena.

TU IŠĖJAI...

Tegul nors jūros daina
primins man tave

Aš net nespėjau tavęs paliest.
Tu išėjai. Tu išėjai.
Tos naktys prie jūros ir mūsų balsai
Pavirto sapnais.

Nespėjau tavęs net pabučiuot.
Tu išėjai. Tu išėjai.
Tavo skaidrą juoką ola daužys
Dar ilgai.

Aš net nespėjau tau pasakyt,
Kad myliu. O tu išėjai.
Tavo skruostus ilgai šluostysiu dar.
Ar tu tai žinai?

* * *

Jūs galite netikėti
Tuo, ką jums pasakysiu:
Danguj ne saulė šildo
Ir ne lietūs gaivina,

Rytais ne paukščiai gieda,
Sode ne gėlės žydi,
Naktim ne žvaigždės šviečia,
Šile ne medžiai šlama,

Kvėpuojame ne oru,
Ne miegas mums rimtis,
Bet tai, ką jums išvardinau
Padaro moteris.

* * *

Aš lietu atrasiu, gėles pasodinsiu.
Tavęs neieškosiu, tavęs nepažinsiu.
Užlipsiu ant dievo rykštės išdažytos.
Neverksiu tavęs ilgai nematytos.

Paskęsiu giliam juodam vandenyne.
Ieškosiu šviesos jo dugne ir klampyne.
Ilgėsiuos nakties ir raudonojo vyno.
Išgėręs atrodau keistai, bet be grimo.

Palauksiu, kada mane žaibas nutrenks,
Tada mano siela į rojų įžengs.
O kūnas kartos ir kartos be paliovos:
Tu - mano valdovė. Aš - tavo valdovas.

* * *

Kai pavasario gėlės žydi
Balčiausiais Meilės žiedais,
Tu mane švelnumu palydi
Sidabriniais Paukščių takais.

Kai svajonės lyg sniegas tirpsta,
Tu virsti realybe tvirta,
Kai kančia pagaliau įgrįsta,
Tu šalia ir be galo miela.

KUR IEŠKOTI TAVĘS

atmerk audringas lyg jūra akis
ir pasiųsk meilės laivą
aš žinosiu kur ieškoti žvaigždės
vidury nakties

paliesk mano atšalusius skruostus
akinančiu pavasario žaibu
aš žinosiu kur ieškoti vyno
iš kokių gėlių

ištark tik vieną vienintelį žodį
dvelkiantį vėju švelniu
aš žinosiu kur ieškot laimės tilto
tarp kieno širdžių

NUKRITĘS LAPAS

Žvaigždžių dangus viliojantis.
Tiktai žmogaus neilgas kelias.
Surast, pasiekt vienintelę,
O tenuskinsi dilgelę-
Toksai juokingas galas.

Ištuštinta jau vyno taurė.
Liks tik narcizų neišgertas kvapas,
Kurs vėju rudenio pavirtęs
Ilgai, ilgai neduos ramybės.
Štai dar nukritęs lapas.

* * *

O meilė - ji tokia trapi.
Paliesk - ir ji kaip sniegas tirpsta.
Paklaust nespėji "kur skrendi?",
O ji prisiminimais virsta.

* * *

Ilgas Pauščių Takas.
Milijonai žvaigždžių.
Ten gyvenimo kelias.
Milijonai kliūčių.

Lemta- stiklo šukės.
Kruvini keliai.
Šukės laimę neša.
Ar tu ją matai?

Pastatytas tiltas.
Vaikšiot tau ir man.
Pastatytas tiltas.
Bet negriaut kiekvienam.

Ak, širdis širdelė,
Gal kaip nors iškentės.
Vis lengviau, jei tavajai
Verkti nereikės.

IŠEISIU TAM,KAD...

Išeisiu tam, kad vėl sugrįžčiau
Ir pasakyčiau: "Neteisus..."
Išeisiu tam, kad pasiilgčiau
Tavo kvėpavimo svaigaus.

Supyksiu tam, kad išsiskirčiau
Su savo siela ir širdim.
Supyksiu tam, kad vėl pamilčiau
Tave su tirpstančia viltim.

Pamesiu tam, kad vėl atrasčiau
Tave su laukiančiom akim.
Pamesiu tam, kad neprarasčiau
Jau niekada savęs tavy.

KIEK KARTŲ ?

Svajonių žvaigždė mano uždegė širdį,
Ir joks lietus negali jos užgesint.
Aš net negalvojau kada nors išsiskirti,
Bet neprinokusį vaisių taip lengva nuskint.

Ir veržiasi šauksmas. Drasko krūtinę.
Bet aidas tiktai atsiliepia kimus.
Surask meilės sėklą. Įkvėpk jai gyvybę.
Kiek kartų mylėti gali žmogus?..

* * *

mes esame už
visko, kas pasauly trukdo
mes laukiam, kol praūs
minutės skirtos tam
kad pasakytume
bet žodžiai byra lyg lietus
kuriam
sunku sustoti
mes kalbam bet ne tai
ką norime išgirsti virsti
užklupus už akmens
surinkti ir pakelti pilną saują
skaidriojo vandens
kuris tuoj nutekės pro pirštus
kaip lietus kartus medus
ir greit sušąla saulė
jei meilės nėra pasauly
ta apgaulė
kad būsim visada
arba kad niekada
jau neateis diena
kai vėl mes būsim už
visko kas pasauly trukdo
arba greičiau pakilsime virš visko
bet ne aukščiau aukščiausios
taurės viskio
ir vėl mes laukiame už
visko viskio saulė tviska
ir... tuštuma širdy

* * *

Lietų per kairią nešu.
Džiaugsmą ir laimę nešu.
Kamčią ir skausmą kenčiu.
Šypsena tavo myliu.

Tau - tiktai rožės žiedai.
Man - jos žudikai-spygliai.
Jeigu mane atradai,
Bus man per švelnūs skausmai.

Žvilgsnis tavųjų akių
Suteikia sielai jėgų.
Vaikšiosim giedru dangum.
Būsi valdove žvaigždžių.

Saugosiu ligi mirties
Meilę tavosios širdies.
Degsiu teisybėj ugnies,
Jei tavo siela kentės.

G Y V E N I M A S

Gyvenimas- vingiuotas, ilgas kelias,
Jame daug duobių ir akmenų.
Juo eidamas dažnai klumpi ant kelių,
Draskai sau kojas ant ašmenų.

Gyvenimas- toksai liūdnas romanas,
Jame daug padarytų klaidų.
Gyvenimas- sugriautas naujas namas,
Ir nežinai, pas ką viešėsi tu.

Jis kažkam gal per linksmas pasirodys,
O kažkas nespės laiko sustabdyt...
Juk gyvenimas-tai nebaigtas žodis,
Nes nebuvo jo kam pasakyt.

IŠPROTĖJUSIOS SPALVOS

išprotėjusios spalvos
mano kambarį išdažė
nei voratinklių nei dulkių
vien paklaikus baltuma

tavo gultas rožes siurbia
liejas vaškas patalais
noriu žemę apkeliauti
tavo žėrinčiais plaukais

karštas vynas kelia audrą
rangos burnoje žalčiai
už šiandienos naktį šventą
ir už tai kad mes dar čia

pradedu balsu kalbėtis
su ateiviais iš dausų
su visais smagu mylėtis
bet tave šventai myliu

o paskui visus išvaikęs
su durklu po pažastim
šokinėju tarsiu vaiką
nes esu dar su tavim

šildau aš ledinį kūną
apipintą vainiku
negaliu tiktai suprasti
tavo tylinčių akių

ILGESYS

Ilga naktis, liūdna žvaigždė
Dainuoja ilgą, liūdną dainą.
Kada žiūriu į juodą dangų,
Matau tave dangaus skliaute.

Tyli naktis, tyli žvaigždė.
Ant žemės tyli žalios medis.
Kada žiūriu į jo vainiką,
Matau tave tarp jo šakų.

Kur teka upė, žvaigždės lekia,
Plauki ir tu ten lelija.
Kada žiūriu į šaltą upę,
Matau tave vandenyje.

Koks ilgas kelias. Ten akmuo.
Kažko jis laukia. Gal žinai?
Kada žiūriu į akmenį,
Aš nematau tavęs jame.

LAISVAS ŽMOGUS

jūra naktį
supa ir prausia mane
mokaus tylėti kaip žuvys
tinkle

dangus toks ramus
šaukia, vilioja mane
mokaus skraidyti kaip paukštis
narve

žemė juoda
neša, maitina mane
mokaus žydėti kaip gėlės
inde

keturios sienos
taip tuščia, nyku
sėdžiu tylus, be sparnų
laisvas žmogus

* * *

Nežinau, kaip tave paguosti,
Nežinau, kaip tave nuramint.
Tegul vėjas tau ašaras šluosto.
Ką gi aš galiu padaryt?

Aš matau tavo širdį audringą,
Aš matau baisią audrą širdy.
Be manęs tu esi nelaiminga,
Bet ar tu, ką sakau, supranti?

Tau savęs visiškai negaila,
Jūroj savo akių tu skendi.
Negaliu pastatyti tau laivo.
Tu mane savyje kankini.

Tu žinai juk, kad visa tai sapnas.
Aš žinau, nieks daugiau nesikeis.
Tik suduž apšerkšnijęs langas.
Bet tas sapnas niekada nesibaigs.

M A M A I

Nueisiu prie jūros ankstų rytą
Sutikti saulutės, pasveikinti jos.
Pasveikinsiu smėlį auksu nubarstyta.
Pasveikinsiu visa, kas laukė dienos.

Žiūriu aš į saulę, matau mamos veidą,
Laimingą be galo ir brangų labai,
Tą švytintį veidą, vienintelį veidą,
Suteikiantį šilumą mums amžinai.

Saulužė brangioji, parodyk man kelią,
Kuriuo aš galėčiau pasiekti Tave.
Dėkoju už viską, klaupiuosi ant kelių
Už tai, kad Tu glostai ir šildai mane.

* * *

Esi naktis. Tu apgaubi mane
Šiltai šiltai.
Jaučiuosi lyg sapne.
Esi lietus.
Nuplauni ašaras nuo skruostų.
Tu - saulė.
Tavo spinduliai
Man švelniai švelniai širdį glosto.

* * *

Šiandien nesusitiksime,
nes išeinu parduoti sielą,
kad nupirkčiau meilę tau.
Rytoj taip pat nesusitiksime,
nes eisiu skinti tau gėles,
žvaigždes iš Paukščių Tako.
Paskui ir vėl nesusitiksime,
nes reiks man kautis su visais,
kurie tave kankina.
Po to vis tiek nesusitiksime,
nes bus labai baisi audra,
liūtis pastos man kelią.
Tada kažin ar susitiksime,
nes mano meilės gaisras
sudegins į tave tiltus.
Dabar tikrai nesusitiksime,
nes tu užkalsi langines
ir lėksi laimės jau ieškot svetur.

* * *

Tavo akyse aš perskaitau daug klausimų,
Nes nesupranti lig šiol, kodėl tave myliu.
Tau neatsakys nei vėjas, nei lietus.
Šiandien aš su tavim. Rytoj manęs nebus.

Prašau, tiktai neklausk, kam visa tai darau.
Tokia yra esmė. Pats daug ko nežinau.
Galiu tik pasakyti, kas mano likime:
Esu čia tam, kad aš išgelbėčiau tave.

Jaučiu, tave kankina dvejonės, nežinia.
O kaip gi man įrodyt, kad aš esu šalia.
Matau tik vieną kelią - jis veda į tave.
Paklysti negaliu. Tai Viešpačio valia.

Gali krūtinę perpjaut. Atsakymas gal čia.
Ryški žvaigždė liepsnoja ir dieną, ir nakčia.
Ir jūra nepasiekia karštos žvaigždės krantų.
Į viską atsakyti, žinau, gali tik tu.

* * *

O metai bėga, tardami sudie,
O laivas tolsta nuo krantų,
Ir gęsta dar viena žvaigždė,
Bet niekad nesakyk: sunku.

Juk Tavo metai dar žydės,
Ir laivas Tavo nepaklys,
Ir žvaigždės Tavo dar žibės,
Kol plaks jauna, tauri širdis.

* * *

Ar jauti švelnų kvapą gėlių?
Ar girdi juoką jų, ar girdi?
Ar sakei balsiai žodį "Myliu!"?
Ar girdėjai kada jį pati?

Duok man ranką ir užsimerk.
Vaikšiot medžių viršūnėm išmoksi.
Tu iš laimės tokios apsiverk,
Žemę ašarom savo apkloki.

Neklausyk tiktai staugiančio vilko
Ir lojimo benamio šunies,
Jis tik kaulą į mišką nuvilko,
Nieks tikrai jam dabar nepadės.

Link šviesos eik ir žiburį neški,
Kad tavim patikėtų visi.
Saulės spindulius sieloje neški
Ir sušildyki tuos, ką myli.

* * *

Pakelk mane suklupusį ir sužeistą
Ir kelk aukštyn aukštyn arčiau dangaus,
Primink man tai, kas neteisingai pamiršta.
Užgis žaizda, karys jėgas atgaus.

Ir vesk mane naktim žvaigždžių keliais,
Visas kliūtis įveiksiu, nepabūgsiu.
Net jei širdis bus draskoma spygliais,
Nepasiduosiu, kol dar gyvas, kol nežūsiu.

Kovoti dėl Tavęs - tokia prasmė,
Kovoti, kol širdis nemiega, plaka.
Ugny nedegsiu, neprarys gelmė,
Kol rodysi į savo širdį taką.

* * *

Pasaulis be moters - kokia prasmė?
Lyg vasara be saulės,
Lyg be lietaus ruduo.
Pradžių pradžia. Gyvenimo versmė.
Lyg naktyje žvaigždė,
Lyg dykumoj vanduo.

Ir viskas kaip sapne - ranka pasiek,-
Lyg paukštis danguje,
Lyg aidas laukuose.
Išeiti ir negrįžti sau prisiek...
Vėl žiedlapiuos miegi
Ir skęsti plaukuose.

* * *

Šiandien tau kvapniausias gėles dovanoju.
Šiandien savo širdį ir sielą aukoju.
Šiandien visos dainos sukurtos tik tau.
Šiandien kur gražu, vien tave tematau.

Šiandien šis pasaulis pavirs į rojų.
Šiandien tu ant delno atneši rytojų.
Šiandien nugalėta plėšrūnė Mirtis.
Šiandien mums skirta paslaptinga naktis.

Šiandien tu išgelbėta iš ašarų liūno.
Šiandien meilėj liūdesio skausmo nebūna.
Šiandien, tik šiandien manimi patikėk.
Šiandien, tik šiandieną mane tu mylėk.

NEUŽMIRŠTUOLĖ

Neužmiršiu tavo kalbančių akių.
Už žodžius pasako jos kur kas daugiau.
Neužmiršiu tavo žėrinčių plaukų,
Tavo švelnų veidą plaunančio lietaus.

Neužmiršiu, niekad neužmiršiu šypsenos.
Šiluma jos ir šviesa nelygu saulei.
Tavo lūpų neužmiršiu niekad.
Nėr už jas svaigesnio vyno šiam pasauly.

Neužmiršiu tavo rankų, neužmiršiu.
Jos užmigdo net pačiam kiečiausiam guoly.
Neužmiršiu net jei akmeniu pavirsiu,
Nes, žinau, šalia užaugs neužmirštuolė.

* * *

Šioji Žemė nusėta žvaigždėm...
Ar girdi šitą tylą, širdie?
Tu sugrįžt praeitin ketini.
Pasakyk, ką dabar tu jauti?

Nebijau susiremt su Mirtim...
Tiktai kas patikės šia naktim?..
Aš galiu pakalbėt su Tavim
Ir rauda, ir tylą, ir mintim.

Pasakyk, kas gyvens amžinai?
Pasakyk, kas mylės amžinai?
Tik šioj Žemėje busim šventi,
Amžiams laimingi, geri, mylimi.

Aš žvaigždes visas čia uždegėsiu...
Ko netekęs, žinau. Ko neteksiu?..
Gal šiandien Tu ateik pas mane
Pakalbėti rauda ar tylą...

AŠ IŠVAŽIAVAU Į KARĄ

aš išvažiavau į karą
su autobusu "Ikarus"
pakilau link saulės kaip Ikaras
ištirpau kaip vaškas
laukiu kol ateis man laiškas
o ant voko kraujo lašas
bet atsiunčia telegramą
verkia mama
kad negrižo jos sūnus
koks pasaulis gi žiaurus
aš einu sau duobę kasti
pats guluos į savo karstą
pats nešu save į kapą
duobę reik kažkam užkasti
reikia gal ką nors užkasti
bet prieš mirštant negerai
gali greit supūt lavonas
na, nebent išgert burbono
kad numirti būt drąsiau
sau nagus nusikramčiau
kostiumą pasisiūvau
pats sau kryžių pastačiau
ir... namo parkeliavau

* * *

Tu - paukštis, kurio nepagausiu,
Gėlė, kurios nenuskinsiu,
Medus, kurio neragausiu,
Tu - vynas, kurio neišgersiu.

Tu - vėjas ir saulė krūtinėj,
Audra ramiausioj širdy,
Tu - žaibas, tik tai be griaustinio,
Tu - balsas, kurio negirdi.

Išeik, niekad nesugrįžki...
Sapnai pavirs kliedesiais...
Ateik, niekad nepaliki...
Širdis pavirs pelenais...

DEVYNI MĖNESIAI

Devyni mėnesiai - naktis.
Jokios šviesos anei žvaigždės.
Tik plaka širdyje širdis.
Ar kas girdės? Ar kas girdės?

Devyni mėnesiai tylos.
Mums reiktų šito dar išmokt.
Ir nepaklausti, nei paguost.
Ir nepaliest, nei pabučiuot.

Devyni mėnesiai kartu.
Tik surišti viena virkštīm.
Naudotis tuo pačiu maistu.
Ir jausti lyg viena širdim.

ŽIŪRĖK ŠIRDIM

Šie metai baigiasi, deja...
Numeskim našta nuo pečių.
Dabar naujieji kelyje.
Mes vėl kartu - ir aš, ir tu.

Atleisk mums, Viešpatie, už tai,
Kad nesistengėm būt geri,
Kad mes žiūrėjome piktai,
O ne dvasia ir ne širdim.

Šventa ugnis sušildo mus,
Sujungia meilės židinys.
Jo niekas niekad neužpūs,
Jei mes žiūrėsime širdimi.

Aukštai pakelkime taures.
Mums teko šitiek daug iškęst.
Naujai uždekime žvakes,
Ir nebeleiskim joms užgęst.

Mes buvom viens kitam pikti,
Likimo valiai palikti.
Ką šnabžda siela, ar girdi?
Žiūrėk širdim, žiūrėk širdim.

* * *

vis dar krenta krenta snaigės
ant pražilusios mamos
metų naštą sunkiai nešus
ji prie židinio dainuos

o pro langą stebi laikas
užpustytomis naktim
kiek ilgai neleis ilsėtis
nenušluostytom akim

tavimi vaikai keliauja
nesurasdami ugnies
nuo savęs jie giedrą stumia
glaudžia audrą prie širdies

jie taip pat pražils neradę
tiek svajotos šilumos
nors prie židinio, sušalę
tyliai ir liūdnai dainuos

aš šaukiu: ei, atsigręžkim,
ir prabilkime akim
vienas kitą apkabinkim
dar rūsenančiom širdim

* * *

Kai tavo širdy dykuma,
Dažnokai prailgsta naktis,
Kai saulės kaitra svetima,
Aš vėju beldžiuos į duris.

Kai sapnas sustingsta lede,
Nors laužas tau laižo akis,
Tu skęsi lelijos žiede,
Aš belsiuos lietum į duris.

Kai rankose šaltas akmuo
Lyg stiklą sudaužo viltis,
Po pilko rudens vėl ruduo,
Aš meile beldžiuos į duris.

* * *

Leisk pabūti man kartu,
Kai tavęs nėra šalia
Leisk pabūti tau lietum,
Kai žydėsi tu gėle.

Leisk pabūti vėjeliu,
Kai skambėsi lyg daina.
Leisk pabūti takeliu,
Kuriuo vaikščiosi basa.

Leisk pabūti tau ugnim,
Išbučiuot tave liepsna.
Leisk pabūti tau naktim,
Susitikt tave sapne.

Leisk pabūti dulkele
Ir užmigt tavam žiede.
Leisk pabūt aušra ryte,
Ašara skaisčiam veide.

2000.01.22

* * *

Man alsuoti sunku, kai šalia nėra tavęs.
Man užmigt sunku ir pakilt į žvaigždes.
Aš verkiu lietumi ir griauštiniu šaukiu.
Aš dangum ramiuos, į bedugnę lekiu.

Viskas miršta aplink. Aš kurstu ir anku.
Vaikštau sielą praradęs užminuotu keliu.
Aš žaizdota ranka už vilties kabinuos.
Ten, kur nėra tavęs, tave rasti tikiuos.

Drasko širdį audra tarsi laivo bures.
Kas lašelį kantrybės paskutinį išgers?
Tegul saulės liepsna paskandina mane,
O skambiausiąją dainą praryja tyła.

Ašai nuodus išgersiu. Tepasiunta žiema.
Kai numirsiu, brangioji, aš sutiksiu tave.
Mes atgimsim abu, bet dvižiede gėle.
Ir žydėsime kartu, ir nuvysime šalia.

2000 02 01-02

* * *

Lai ošia burėm jūra žalia
Ir klykia žuvėdrom širdis.
Lai degina laiką ugnis,
Kai mano svajonė šalia.

Lai skuodžia vėtroj bėri žirgai
Ir neša audringas mintis.
Lai degina vyną ugnis,
Kas mano svajonė – žinai.

Aš noriu verkti jūros kriaukle
Ir būti vaisinga viltis.
Lai degina kūną ugnis,
Nes mudviejų sielos šalia.

2000 02 10

* * *

Vos pamatau tave, grimztu bedugnėn,
Ir draikosi aplink pavasario šimtai spalvų.
Mieloji, pirmaisiais saulės spinduliais pabūkim,
Tokiais ir likim amžinai kartu.

Dažnai klausausi vakarais ošimą jūros
Ir vien tik tavo skambų balsą aš girdžiu.
Tenai, toli, šalia rimoja baltos burės
Ir džiaugiasi kiekvienu ištartu žodžiu.

Likimas gali būti mielas ir dosnus,
Jei mes dažniau žiūrėsime vienas kitam į sielą.
Tyri jausmai, nuoširdūs žodžiai jungia mus:
Tu – mano meilė, man su tavimi taip miela.

2000 02 22

* * *

Šaukiu aš į tave, brangi Venera,
Nors užmigdyta tu meilių poetų žodžių.
Kuo prisidėt galiu prie šitiek erų,
Išaukštinsiu tave ir tavo grožį?

Prisipažinsiu tau, esu toks pat plepys,
Ir tau nuo to maža paguoda.
Tačiau tavy silpna vieta – ausis.
Ir skirta tau, kiek man liežuvis duoda.

Todėl ir vėl prie seno aš grįžtu,
Naudodamasis man suteikta proga:
Žinok, kad amžiais būsime kartu,
Kol dar liežuvis mano suokti moka.

2000 02 23

* * *

Aš mėgstu vyno išgerti,
Taurelę ar dvi, ne daugiau.
Bet aš negaliu išverti
Tavo žvilgsnio svaigaus.

Aš mėgstu jūroje plaukiot,
Irtis prieš bangą tamsoj.
Bet aš negaliu išsisaugot
Tavo plaukų audroj.

Ir tiek širdyje mano meilės,
O sieloj – puokštės gėlių,
Kad aš dėl Tavęs iš laimės
Nuskinti žvaigždę galiu.

* * *

Per speigą ir per sausrą praeiti skirta mums.
Ir kas sakys, kad lengva gyvenime šiam bus,
Jei kiekvienam iš mūsų skirtingai saulė švies
Ir ne visiems laimingos žvaigždės sužibės.

Jei išrinkai sau draugą žvarbiu eiti keliu,
Audroj jo nepalik ir eik giedroj sykiu.
Ateis diena, kai vien tik žodžio nepakaks,
Jo tau atsidavimą rankos tvirtume rask.

2000 07 10

* * *

Štai aš prie savo ištakų svajoju
Šiandien sugrįžusi prie jų.
Kaip greitai tu, širdie, skrajojai,
Aš net nespėju su tavim kartu.

Svaigstu aš tarp patrakusių šešėlių
Ir savo širdimi juose grimztu.
Aš - vėl maža tarp šokančių gėlių, -
Kaip gera būti vis dėlto vaiku.

Ir nesvarbu, į kokią žemės šios kertele
Mane likimo vėtros ten nusiųs,
Aš ir voratinkly vis tiek rasiu takelį,
Kad tik sugrįžčiau prie savos versmės.

2000 07 20-25

* * *

Gyvenime yra daug skirtingų kelių
Ir ne visą laiką skirta mums eiti jais sykiu,
Tačiau nepajėgi ranka jokios audros
Išraut kartu patirtos draugystės šilumos.

Nėra žiedelio rožės be jos aštrių spyglių.
O ką iš jų labiausiai prisiminsi tu?
Manau, kad tik nuo šito gali priklausyt,
Ar bus, ar bus dar kartą mums lemta susitikt.

2000 07 31

* * *

Nupinsiu Tau rūtų vainiką
Iš savo bemiegių naktų.
Nuprausiu Tau veidą kas rytą
Rasa iš savo akių.

Ištiesiu rankas per svajones,
Pavirtęs vėju gaiviu.
Audra išplėšiu dvejones
Iš viso pasaulio širdžių.

Kasnakt Tau akis glamonėsiu
Sapnais iš medaus ir gėlių.
Švelnias Tavo lūpas paliesiu
Vynu iš sielos gelmių.

Kai ves Tave juodas likimas
Žiemos šalčiausiu keliu,
Save Tavyje atpažinęs
Ugnim aš ištarsiu: "Myliu!"

2000 09 11

* * *

Aš nieko jums šįkart nepalinksėsiu,
Tik išdalinsiu laiką į valias,
Kad viens kitam sakytumėt: "Mylėsiu,
Tik dar stipriau nei pirmąkart!"

2000 12 22

* * *

Aš - trapus permatomas stiklas,
Vienišų prislėgtas naktų.
Iš kur bešviestų saulė, aš tikras,
Ten šypsaisi Tu.

Aš - liaunas, draskomas medis,
Ant kelių prieš vėjus žvarbius.
Akis tik pakelčiau – man regis,
Žvaigždė kiekviena – tai Tu.

Aš – jūra pašėlus, audringa,
Tik bergždžiai į uolą trunkaus.
Tylos ir ramybės man stinga.
Tave smėlio kopoj matau.

Aš – kūnas be rankų ir kojų.
Artėja, artėja šviesa.
Girdžiu, man lopšinę dainuojį...
Esi manyje Tu visa.

2000 12 27

TU TAIP TOLI

Tu taip toli. Mane kankina ilgesys.
Tu taip toli. Seniai patvino upės.
Daugybę kartų degino ugnis.
Daugybę kartų tirpdė rūkas.

Ir nemačiau seniai giedros dienos.
Tiktai krūtinę drasko audros.
Mielai pavirsčiau viesulu sapnuos.
Man nepatinka tuščios raudos.

Tave suradęs plėšyčiau, draskyčiau
Už tai, kad tu ne čia, o taip toli.
Po to save į uolą sudaužyčiau...
Jau šaukia bangos tavo vardą- ar girdi?

2001 03 05

PROMETĖJAS

Aš vėl ir vėl sapnuoju lietaus melodiją
Šaukiu Perkūnui jos vardą danguje
Ak, kaip sunku išstart nors vieną žodį jai -
Tiek daug nepakeliamo telpa žmoguje

Aš – prie olos prikaltas Prometėjas
Ir man ne maisto trūksta, ne vandens
Tai, ką kasdieną ir kas naktį šnabžda vėjas
Mane paverčia lapais, draskomais rudens

Esu štai čia, surištas sielos gyslomis
O mano kūną vagia žemės kirminai
Už tai, kad vienas kitą mes pažįstame
Kad įžiebiau širdy aš ugnį jai

2001 04 02

* * *

Aš pamačiau tave, o tolima žvaigždė,
Ir kometa užsidegiau pavirsti.
Ak, pasakyk, ką tu darai, širdie,
Juk tau reikės pro šalį skristi.

NEBARK MANĖS

Nebark, prašau, manęs už tai,
Kad atėjau tavęs neklausęs.
Norėjau tau parodyt, kaip rytais
Smagiai maži kačiukai prausias,

Kaip šildo saulės spinduliai
Ir skirtos tau padangių giesmės,
Ir rodo kelią žiburiai
Ten, kur kartu mes susiliesim.

Nebark, prašau, manęs už tai,
Kad atėjau į tavo sielą
Ir pasakiau tau: ar žinai,
Kaip man joje gyventi miela.

* * *

aš laiką į dvikovą iškviečiau
ir ieškau tiesos jo mirty
aš žemę po kojomis pamečiau
ten akmenys guli girti

aš širdį ant laužo sudeginau
kai skausmas tekėjo upe
aš kryžių ant kaklo išdeginau
kai angelas maudės purve

aš savąją atmintį pardaviau
neskėsiu daugiau praeity
aš savąją laimę atidaviau
išsaugok ją savo širdy

2002 02 27

* * *

Man taip tavęs, karštos, reikėjo –
Nuo jūros gintarą rinkau,
Nuogais delnais dangun pakėliau,
Tave saulute vadinau.

Rytais iš pienių suknėmis vilkėjai,
Gėlėms drugelius dalinai,
Rasos karoliais žiedlapius nusėjai,
Mane rugiuose skandinai.

Ir tik tokios tavęs norėjau,
Maniau manim tikrai tiki.
Lietus tik skruostu nuriedėjo,
Atslinko debesys pikti.

Ak, mano miela raudonskruoste,
Nušvitus vakaro žara,
Kuri akis man vakar glostei,
Kodėl šiandien tavęs nėra?

2002 05 27 – 29

* * *

Kas tu esi, aš ligi šiol nesupratau.
Ir jau žinau, kad to daryt ir nebandysiu.
Pakaks, kad retkarčiais tave matau-
Tik taip tave ilgam atminsiau.

Aš tavo vardo netgi nežinau.
Tiesa, jo niekad įsimint ir nenorėjau.
Tokiais vardais daugybę pažinau
Ir žaist su jais gyvenimą galėjau.

Džiaugiuos ant lango nupieštu veidu,
Jį piešė tavo siūstas speigas.
Tik jo paliesti niekaip nedrįstu,
Bet mano noras virpantis, nesveikas.

Nors šitas langas tvirtas kaip akmuo,
Deja, ilgai fortūna nesitęs.
Prabils širdy nemiegantis sprogmuo
Ir mano vardas užmaršty paskęs.

2002 06 20-26

SVEIKA, JAUNYSTĖ

Sveika, jaunyste! Pas tave einu.
Nedrąsiai ranką tau tiesiu.
Iš tūkstančių klaidžių kelių
Mane lydėk tiktai šviesiu.

Pilna saldžių svajų širdis
Mane link naujo kelio veda.
Kas lauks manęs? Kokia lemtis?
Ką man dangaus lakštutės žada?

Aš nebijau niūraus lietaus-
Dainuosiu jam jaunystės dainą.
O ką pikta audra apgaus,
Tegu prie mano laužo eina.

Mes šoksime laukuos rugių
Ir nešim širdyse po saulę.
Juk mes būry linksmų draugų
Gėlėm apjuosime pasaulį.

2002 07 02 - 06

* * *

Aš prie tavęs per daug nepriartėsiu-
Sparnams tu mano pernelyg karšta.
Bet ir toli aš niekur nepabėgsiu-
Be žvilgsnio tavo net ugnis šalta.

Prisimenu visas naktis bemieges,
Viešnages taip ir nebaigtas.
Buvau pasaulį dešimtkart aplėkęs,
Nekart pakilęs į žvaigždes.

Maniau, kad tu – nakties plaštakė,
Atskrisi, kaip jinai, tamsi.
Tiktai kažkas staiga pasakė,
Jog tu – dienos viešnia esi.

Dabar sugrįžęs iš naktų per speigą
Laimingas nardau spinduliuos.
Aš suprantu, tavęs man reikia,
Kaip reikia sielai šilumos.

2002 08 12

AŠ PAVARGAU KLAJOTI...

Aš pavargau klajoti iš širdies į širdį
Ir lūpom vaikščiot svetima daina.
Kam belstis į duris, jei nieks negirdi,
Rašyti knygą, kai viltis akla?

Jau pavargau aš būti laisvės paukštis
Į langus muštis krūtine silpna.
Ir toks svaigus kam reikalingas aukštis,
Jei negaliu tikėt ryškia žvaigžde?

Man laimės baisiai didelės nereikia,
Per daug šviesios, karštos ugnies.
Tik kas labiausiai džiaugsmą teikia-
Priglust prie mylinčios širdies.

Galbūt esi tik saulės spindulėlis,
Nedrąsiai kelią sau skinies.
Bet nuo tavęs pražįsta gėlės
Ant žemės skausmo ir mirties.

Ir nesvarbu, kad tu esi tik lašas
Be proto tolimo sapnų dangaus:
Aš – žiedlapis ir toks pat mažas,
Bet pilnas jausmo tau švelnaus.

2002 09 02-03

DABAR SAKAU, ESU RAMUS

Dabar sakau, esu ramus,
Kada žiūriu naktim į dangų:
Kiek ten žvaigždžių nepasiektų,
Kiek nepasiekusių čia kranto.

Ir kiek išvaikščiota laukų,
Raukšlėm nuo kojų dengės kelias.
Ir vis šalia, bet nekartu
Kasryt iš žiedlapių jie kelias.

O kiek suklupusių širdžių,
Kur niekad jau neatsistojo.
Kiek jų sustingusiu žvilgsniu,
Kurie kadais "tikiu" kartojo.

Dabar sakau, esu ramus,
Kada žiūriu naktim į žemę.
Kiek čia laimingų ir jaunų,
Atradusių į viltį kelią.

2002 10 09 - 10

MANĖS NEPAŽINOJAI

Manęs nepažinojai,
Kada lakstei basa.
Iš džiaugsmo tau ant kojų
Tuomet verkiau rasa.

Kai dar tiktai svajojai
Ir svaiginais vynu,
Tikrai nepagalvojai:
Džiaugies mano krauju.

Kuomet viena liūdėjai
(Aš viską juk matau),
Ar pameni, kaip vėju
Tau ašaras rinkau?

Dabar naktim spėlioji,
Kas vis dėlto esu.
O aš tave apkloju
Kaldra iš debesų.

Ir kai ateis šaltoji
Pavogt, atimt tave,
Tikrai žinok, mieloji,
Tuomet aš būsiu ja.

2002 09 24

MAN JŪRA PASAULĮ ATSTOJA

Man jūra pasaulį atstoja,
Joje aš ramybę randu.
Kasnakt ji mane užliūliuoja
Ant savo auksinių bangų.

Ji jaučia, kai aš nerimauju,
Ir tyli, kuomet aš tyliu.
Kada skausmas širdį vėl pjauna,
Nuplauna akis man lietum.

Kai reikia užuojautos žodžio,
Jinai iš pat savo gelmių
Brangiausiu perlu paguodžia,
Kurį širdyje branginu.

Kada mane džiaugsmas aplanko,
Ji juokias kaip vaikas kartu.
Dangaus link ištiesia ranką
Ir prisemia saują žvaigždžių.

Man jūra pasaulį atstoja,
Joje aš tave atrandu.
Kasnakt tu mane užliūliuoji,
Kasnakt į tave aš grimztu.

2002 10 22

KĄ GI AŠ PASAKYT PRIVALĖJAU?

Nežinau, kas - sapnai ar tikrovė -
Atminty man paliko vaizdus:
Tavo žvilgsnis man nuolat kartoja,
Koks bežadis esu ir graudus.

Tu tada kaip visuomet šypsojais
Ir bandei net prajuokint mane.
Aš tylėjau, nors dar nežinojau,
Kaip norėjau sekti tave.

Bet staiga man širdis suvirpėjo,
Pasigirdo plakimas stiprus.
Lyg bejėgis vaikelis stebėjau:
Laikas tolina, tolina mus...

Ant tavęs jau gėlės pabiro,
Vieną jų pagauti bandžiau.
Jas visas šaltas smėlis prarijo,
Tik nuo to mano sieloj šalčiau.

Ką gi aš pasakyt privalėjau
Ir ką vis dėlto tau pasakiau?
Aš tavęs per mažai turėjau,
Net jei būčiau turėjęs daugiau.

VASAROS DAINA

Man taip patinka tavo akys,
Švelnios lūpos ir alsavimas gilus.
Patinka tavo akys,
Švelnios lūpos ir alsavimas gilus.
Dar taip patinka ilgos ir bemiegės naktys,
Dar taip patinka ilgos ir bemiegės naktys,
Kada drėgna oda teskiria mus.

Man taip patinka tavo žodžiai,
Kai jie kalba tikrai žiedlapiais gėlių.
Patinka tavo žodžiai,
Kai jie kalba tikrai žiedlapiais gėlių.
Gaudau kiekvieną tavo žiedo lapą godžiai,
Gaudau kiekvieną tavo žiedo lapą godžiai,
Nes pats tylėti jau nebegaliu.

Išgerk vyną iš mano lūpų karštų,
Išgerk aistrą iš mano sielos gelmių,
Šią naktį audringai nusiteikę
Vaikščiosim ugnim tarsi pakvaišę.
Mes žinom, kad yra tikrai du keliai
Degti, sudegti arba likt vieniems.

Man taip patinka vėsios naktys,
Kai užverda kraujas mudviejų viduj.
Patinka vėsios naktys,
Kai užverda kraujas mudviejų viduj.
Leisk man pažvelgt į tavo mėlynas akytes,
Leisk man pažvelgt į tavo mėlynas akytes,
Mes išmatuosim gilumą jausmų.

2002 05

* * *

Aš noriu džiaugsmu vėl dalintis,
Kurį suradau per metus.
Jis mano veide atsispindi.
Šią laimę patirsit ir jūs.

Kalėdų stebuklai – ne mitas,
Vaikystėj pasektas mamos
Ar mano galvoj pramanytas,
Jei meilė gyva jūs namuos.

DRAUGAI IR GĖLĖS

Mane kasnakt sapnai aplanko:
Matau, kiek sutrypta gėlių,
Spygliai lig kraujo laižo ranką
Ir šimtąkart "Sudie!" girdžiu.

Matau draugus. Jie geria vyną.
O man dėl to labai skaudu,
Kad jie – draugai, tačiau nežino,
Jog geria kraują tų gėlių.

Ir jei prarast aš nebijočiau
Taip širdžiai artimų draugų,
Aš savo sielą atiduočiau
Vardan šių sutryptų gėlių...

Mane kasnakt sapnai aplanko:
Matau, kiek prarasta draugų.
Jei būčiau jiems padavęs ranką,
Kiek būtų sutrypta gėlių?

2002 11 17

* * *

Išvaikščiota šimtai kelių ilgų.
Širdy tai linksma, tai ilgu.
Suraižyta skrynia pilna. Nešu.
Tik vis kažko dar nerandu.

Kiek sieloj iškirsta žaizdų gilių,
Bet neieškosiu aš kaltų.
Juk sutikta šimtai žmonių ne tų,
Kad rasčiau keletą tikrų.

Gyvenime juk kiekviena kova teisi,
Net jeigu liejas kraujas.
Jei dar po to kam pasakyt turi:
"Tu - mano tikras draugas!"

2002 12 09-10

PALIESK DANGAUS KRAŠTELĮ

Pusnin lig kelių įsibridęs
Aplinkui kelio sau दौरaus.
Nuo žemiškų audrų apgirtęs
Danguj ramybės nematau.

Kiek dar stovėsiu taip sustingęs?
Širdin jau veržiasi ledai.
Aš nuo gyvenimo aptingęs
Iš proto kraustausi lėtai.

Ir štai, kada jau viskas gęsta,
Kuomet visiems “sudie” tariu,
Viena Viltis vis nenuskęsta,
Ją sieloj šnabždančią girdžiu:

“Sugriauk ledinę sieną
Savoį širdy,
Paliesk dangaus krašteli –
Juk Tu gali.
Savy atraski Dievą –
Tai nesunku.
Tu rasi laimės kelią”.
Sakau: “Aš sutinku!”

SAULEI TEKANT

O, lelija, savo žiedlapius išskleisk.
Aš – rytmečio rasa.
O, lelija, savo žiedlapius išskleisk.
Kas rytą girdysiu tave.

Saulei, saulei tekant
Daugybę spalvų aš atspindėsiu.
Saulei, saulei tekant
Glamonėsiu tavo lapus.

O, lelija, savo žiedlapius išskleisk.
Aš – saulės spindulys.
O, lelija, savo žiedlapius išskleisk.
Ką tik paliesiu, sušils.

Saulei, saulei tekant
Paliesiu nebyliai tavo delną.
Saulei, saulei tekant
Aš užgesiu sušildęs tave.

TU NETIKĖK, KAI ŽMONĖS SAKO

Tu netikėk, kai žmonės sako,
Kad tu apakinai mane.
Jie patys visiškai nemato,
Koks aš laimingas tavyje.

Ir netikėk, jei pasakys tau,
Kad per tave aš apkurtau.
Ką jie man sakė, aš girdėjau,
Bet vien tavęs tesiklausau.

Dar jie mėgins tave įtikinti,
Kad viskam nejautrus tapau.
Kas man svarbu, darau aš tylinti,
Ir viskas skirta tiktai tau.

O tai, kad jie be proto šaukia,
Jog aš savy užsidariau...
Na, ir tegul toliau sau staugia.
Aš širdį atveriu tik tau.

2003 02 13

MYLĖTI REIŠKIA...

Mylėti reiškia vieną balsą
Pažinti iš tūkstančių kitų,
Pajauts kiekvieno žodžio skalsą
Ir sielos skrydį link žvaigždžių.

Mylėti reiškia vieną žodį
Ir stiklo šukę širdyje.
Karai su savimi neguodė-
Pasaulis skendo ugnyje.

Mylėti reiškia prisileisti
Gyvenimą prie pat sapnų,
Į dangų aitvarą paleisti,
Užkrėst visus šituo jausmu.

Mylėti reiškia atiduoti
Tai, kas priklauso tiktai tau,
Ir amžiais tarp gėlių miegoti,
Kurios atneštos tiktai tau.

2003 02 23

PALEISK MANE

Atleisk gi man. Tau reikalingas,
Kad gydyčiau širdies žaizdas.
Tikėk, šis jausmas apgaulingas.
Pamiršk mūs praeities dienas.

Pamiršk mane. Bemiegės naktys
Jau niekad negrąžins manęs.
Nėra kaltų? Kalti mes patys
Save atėmę iš savęs.

Atimk mane iš savo sapno
Ir nuo tavęs laisvam būt leisk.
Kas mano sieloj – tiktai mano.
Jei nori, pavėjui paleisk.

Paleisk mane. Tave klaidino
Tavo pačios vidaus balsai.
Paleisk, kol dievas dar nežino,
Kaip myliu aš tave karštai.

2003 02 27

PAŽINTI JĄ

Pažinti ją – išgerti vyno,
Kurio taurė pilna nuodų,
Nulėkt už marių, vandenynų,
Parnešt gėlelę iš miškų,

Pakloti minkštą patalynę
Ant dar minkštesnių samanų,
Kai siųs dangus sidabro giją
Ant išsidriekusių plaukų,

Nešiot ant rankų tarsi vaiką,
Pasaulį visą prižadėt,
Ir sustabdyti amžiams laiką,
Kurs trukdo amžinai mylėt,

Jai savo sielą dovanoti,
O kūną deginti ugnį...
Ir jei pavyks tau šitai duoti,
Tave palaidos užmaršty.

2003 03 04

SAKYK, KODĖL

Sakyk, kodėl, aš pastebiu,
Miške dainas kuri?
Argi gimtam miestelyje
Jau medžiai negyvi?

Ir dar man nesuprantama,
Kodėl žiedai drėgni,
Ar prie peties nepriglaudžia,
Kad su gėlėm verki?

Mane dažnai tu stebinai,
Bet šįkart: tu kalbi
Su savimi, be artimo,
Gal žmonės tau kurti?

Sakyk, kodėl, aš pastebiu,
Tu niekur neini,
Tik prie berželio palenkto
Gėles vis sodini?

2003 03 14

KELIONĖ PAS TAVE

Kelionė pas tave giliom pusnim per speigą
Beprotiškai trumpa tarytum žaibo blyksnis.
Vilioklė šypsena pavasariui nuteikia:
Man iki jos dabar - šviesiausios laimės žingsnis.

Tai žingsnis link tavęs. Žiemos pamirštas skonis.
Švelniausioji ranka pakvies į laimės glėbį.
Bandys sugrįžt atgal tyloj užstrigęs žodis.
Poetiška kalba - tiktai jausmų papėdėj.

O viskas, kas toliau - tamsoj užmigęs laikas
Ir šokanti liepsna, nerimstantys šešėliai
Ir staugiantis liūdnai laukuose žilas speigas-
Dviejų širdžių langai jam uždarytos vėlei.

2003 04 02

* * *

Aš glostau tavo veidą lietumi,
O kūną saulės pirštais glamonėju,
Ryškiom žvaigždėm vilioju, naktimi,
Kuždu kas rytą apie jūrą vėju.

Aš girdau sielą žiedlapių kvapais,
O plaukus Eglės ašarom nusėju
Ir puošių kaklą džiaugsmo vėriniais,
Vynu į tavo lūpas įsilieju.

Ar tu žinai, kad dėl tavęs galiu
Save kaip medžio lapą sudraskyti,
Pavirsti virusu, tavo krauju,
Savim užkrėsti tavo tyrą širdį?

2003 04 05

* * *

Dažnai likimas mėgsta papokštauti,
Sujungt grandinėm tris širdis.
Giliai šaknis suleidus – neišrauti.
O apie trečią žino tiktai jis.

Dar šio žaidimo žinomos taisyklės:
Kai du šalia ir trečias netoli
Lyg jų šešėlis, sutryptas, mažytis,
Dažnai ištirpsta lyg tamsa nakty.

Ar tai kančia – tik iš šalies stebėti,
Tačiau pačiam nepastebėtam būt,
Ir jūros kriauklei saulėlydy kuždėti,
Kaip gera man ant kelių tau užsnūst.

Bet aš žinau, kaip tikras skausmas veria,
Ir tu jauti, kaip proto netenki,
Kada tave tarytum vyną geria
Ir teisę būt šešėliu prarandi.

2003 04 13

* * *

Ak, kaip tavęs pasiilgstu,
Kai dienos slenka nekartu,
Save savy aš prarandu
Ir kiedesy grimztu grimztu.

Aš klausiu kiekvieną praeivį,
Nors jūjų vis tiek negirdžiu.
Paklausčiau net patį ateivį,
Kur rasti tave aš galiu.

Žinau, kad tu mėgsti ilsėtis
Dainuojančių medžių unksmėj,
Su jais apie meilę tylėti,
Coliuke užmigti gėlėj.

Lengvai aš galiu pasiklysti,
Jei sekčiau tave net takais,
Vien tam, kad galėčiau išvysti.
Bet kur tu – net sau nesakai.

Manęs visiškai nebaugina
Nei kliūtys, vilionės kely.
Tau aistrą ir atsidavimą
Nešu tarsi ugnį širdy.

Einu link tavęs tarsi dienos
Pro vakarą ligi nakties
Ir griūva mus skiriančios sienos,
Ir ranką mums saulė išties.

Tavęs aš neišsižadėsiu
Net jeigu juodoji palies,
Mes vėl susitikti galėsime,
Kai žvaigždės mums kelią nušvies.

O ATSAKYMAS ČIA...

Taip buvo anksčiau... Kai prarasdavau daug,
Kai kiekvienas klaidingas veiksmas
Pragrėždavo sieloje skylę. Tačiau
Laikas užpildė visas jas. Tai žaismas

Kantrybėmis savo ir jų. Amžini klausimai,
Ar meilė yra amžina? Ar iš viso yra?
Ko reikia paklausti? Ar atsakys jinai?
Galbūt atsakytų, jei būtų tyra.

O atsakymas čia – taurėje vyno...
Cigarečių pakelyje... Svetimam glėby...
Vakariniam pasivaikščiojime lynu
Tarp ko norėtum turėt ir ką turi.

O dabar jau kitaip... Dabar laikas atėmė sielą.
Klausimai spraginėja žarijom dangun,
Kur vėliau sužibės žvaigždėmis. Savo gėlą
Dalinu dalimis dainomis jum.

O atsakymas čia... Kas be galo brangu,
Niekam niekad tikrai nepriklausė.
Atvirai, jei šiandien aš ką nors prarandu,
Tai save, tik save tikriausiai.

2003 06 12

KUR ŽYDI MŪSŲ VYNUOGYNAI?

Kur žydi mūsų vynuogynai,
Kur maudės saulės spinduliuos?
Daugybė metų juos brandino-
Jau niekad nebijos šalnos.

Kur žydi mūsų vynuogynai,
Kur liejos vynos tik už mus?
Jų kraujas dar tebesvaigina,
Ant lūpų - skonis nuostabus.

Kur žydi mūsų vynuogynai,
Kur juokės vasaros lietus?
Jiems šitiek tos drėgmės reikėjo,
Kad dar ir mums bučiuos veidus.

Kur žydi mūsų vynuogynai
Ir kur išsiskiria keliai?
Tik kartūs jų prisiminimai
Nuo piktžolių kraujuos giliai.

* * *

Leisk man tavęs paklaust, bičiuli,
Kuo šis pasaulis neįtiko?
Galbūt todėl, kad jis didžiulis
Ir vietos tau jame neliko?

Aš vis bandau tave suprasti,
Bet man paaiškink paslapčia,
Ar nori tu kažką surasti,
Ar kad atrastų kas tave?

Ir dar norėčiau aš žinoti,
Kam nuo šviesos akis slepi,
Kam apie saulę tau burnoti,
Jei tu vis tiek ja netiki?

Na, pasakyk, tik nesislėpki,
Ko savo liūdesy skendi,
Ko tu, brolau, verki ir vėl gi,
Jei šitaip meilės nekenti?

Tai džiaukis vienas, būk laimingas
Savoj sušalusioj širdy.
Tau niekad nieks nebus prasmingas,
Jei ieškai tu prasmės mirty.

Šiandien norėjau tau parodyt
Vaivorykštę debesyse.
Bet pabijojai pasirodyt
Su šypsenėle akyse.

* * *

Sūnui A.

Kai medžiai šakom apkabinę
Viens kitą tarp meilės naktų
Viena jų – karšta, begalinė...
Tuomet prasidėjai tu.

Kas nors tada ar galvoja,
Kad šalta aplink ir tamsu?
Kai vienas kitam mes kartojam:
Ugnis ir šviesa esi tu.

Po to keliam paukščius į dangų
Ir laukiam sugrįžtančių jų.
Tada ant pavargusių rankų
Nukrito žvaigždė – juk tai tu.

Ir saugom tave, ir auginam,
Negailime savo jėgų.
Viltis, kurią pasodinom
Užaugo mumyse, nes tai – tu.

2003 07 10

* * *

Nenuilstantis laikas. Kaip keičia jis mus.
Vakarykščiai vaikai – rytojaus tėvai.
Švelnios rankos nešiojo taip neseniai.
Šiandien sakote joms: “Paliekame jus!”

Naujas skriejantis laivas iš jaunystės nuneš
Per liūtis ir audras, per juodąsias bangas
Ten, kur gersite vyną ir rinksit šukes,
Ten, kur jūsų šeimos židinyt neužges.

Šalia jūsų namų orchidėjos žydės.
Lyg rankas savo stiebus į dangų jos ties,
Kaip ir jūs tiesit savo rankas link dangaus,
Tas rankas, kurios žiedus prie širdies savo glaus.

2003 07 27

* * *

Ko tie kaimynai tavo išprotėję
Manęs lyg velnio baidosi kaskart?
Tarytum būčiau pirmąkart atėjęs
Prie tavo lango tavo vardą tart.

Pažvelk, kaip juodos varnos-tarškalynės
Mane lyg savo brolių priima.
Aš neprašiau ir neprašysiu jų nakvynės,
Tik tavo rankos kviest nešiima.

Ir tavo lūpos žiedlapiais nežydi-
Jose kadaise rasdavau medaus.
O mano lūpos dykumoje tyli,
Nes niekad jo daugiau neberagus.

Man taip patiko tavų akių linksmumas
Ir raganiškas jūjų spindesys.
Kur jie išnyko tarsi žvakių dūmas?-
Tiktai lede sustingęs ilgesys.

Dar nesenai beprotiškai svaigino
Lyg jūros kvapas žėrinčių plaukų.
Aš ir dabar be jų ramaus ošimo
Per dieną naktį užmigti negaliu.

2003 07 29

* * *

O visgi gyvensiu nežiūrint į tai,
Kad tau pažadėjau numirti,
Jei žvilgsniai tavi ir tavo delnai
Staiga mane liautųsi šildyt.

Ir netgi neverksiu, jei mūsų takai
Apaugę usnim išsiskirtų.
Tiesa, niekada nebuvau ir už tai,
Kad mūsų meilę girtų.

Labiausiai pykau, kad manęs neklausei,
Todėl be žiedų rožės dygo.
Tiktai nustebau, kai paklausei sausai,
Ar mano širdy kas dar liko.

Ir visgi gyvensiu nežiūrint į tai,
Kad tau pažadėjau numirti,
Nes vis dar mylėsiu, nors tavo delnai
Senai mane liovėsi šildyt.

2003 08 05

* * *

Tu paklausk, kaip ji dar plaka-
Žiemos sušaudyta širdis.
Išdžiūs Nėris- vos skruostais teka.
O akyse- naktis, naktis.

Tu pažiūrėk, kaip mano galvą
Ledynai dengia nebyli.
Audros bangom į tavo kalną
Jausmai sudužo- negyvi.

Tu neskubėk. Laužai užgeso,
Tave viliodavę aistra.
Many dabar tarsi po karo
Nežydi gėlės. Vien sausra.

Tu prisimink mane ir vėlei,
Pabūk nors truputį gaili.
Juk tu mažyte ašarėle
Mane gyvenimui prikelt gali.

2003 08 20

* * *

Bare, kur groja pianinas
Visus metus rudens motyvus,
Už laimę liejas vynas
Ir skamba žodžiai saldūs.

Ir kuo daugiau tų žodžių
Bei vyno kuo daugiau,
Tuo vis mažiau tos laimės
O žodžiuose - tiesos.

Taip atmintį skandinam-
Pamiršdami save,
Bet tai, kas mum svarbiausia,
Išlieka širdyje.

2003 09 24

JEI AŠ PASAKYSIU

Jei aš pasakysiu tau apie žvaigždes-
Pasiektos jos greitai užgęsta.
Jei aš pasakysiu tau apie gėles-
Nuskintos jos greitai nuvysta.

Ar siektum žvaigždės?
Ar skintum gėles?

Jei tau pasakysiu, kaip šilta naktį
Žiemos vidury būt prie laužo.
Jei tau pasakysiu, kad tavo širdy
Liepsna kiekviena viltis daužo.

Ar siektum žvaigždės?
Ar keltum rankas?

Jei aš pasakysiu, manim netikėk-
Ne žodžiuose laimė atgyja.
Tik tam amžiams spindi didžioji žvaigždė,
Kas kritęs ne sykį pakyla.

2003 09 29

* * *

Nesiekite gyventi amžinai,
Bet siekit šio gyvenimo pilnatvės.
Jūs amžinybėj neišvengsite vienatvės,
Jei neišvengėte gyvendami trumpai.

Kada esi vienatvės pilkumoj paskendęs,
O saulė šviečia tik sapne,
Lyg šimtąmet ieškojusi atranda,
Iš tūkstančių pasirenka tave.

Viltis taip gimsta, pasmerkta sudūžti,
Ir tu tiki, nes norisi tikėt.
Giliai savy tikiesi nepalūžti,
Ir tu myli, nes norisi mylėt.

Ir taip karštai glaudi ją prie krūtinės,
Prisieki saugot amžinai...
Ak, jeigu būtum prisiminęs,
Kad mes gyvenam... Taip trumpai...

Ir tu jauti, kaip viskas ima irti.
Bet noris likt širdy jaunam.
Mylėti amžinai – anksti numirti.
Gyventi amžinai, tačiau vienam.

2003 10 16

* * *

Ten, kur klaidžioja vienatvė, sniego – iki kelių,
Iš paskos, tarsi gyvatė, sėlina naktis.
Iš dangaus, tarytum ženklas, mėnuo be juokelių.
Ir žvaigždė šiaurinė kalas, lyg trečia akis.

O ant sniego apšerkšnijo rožė kruvina.
Jeigu nori ją pakelti- klaupkis. Arba ne.
Jeigu leisi pabučiuoti jai tavo akis.
Lyg nuo gaisro visas sniegas tuoj aplink ištirps.

Tu dangun pakelsi žvilgsnį- kometa nukris.
Nepajusi, kaip į širdį smelkiasi spyglys.
Jei kur klaidžioja vienatvė, tai šalia mirtis.
Jeigu nori jos išvengti- užrakink duris.

2003 11 09-13

* * *

Audros sudrebinta širdis praranda vaikišką
naivumą.

Visi sakytų: tai gerai.

Bet koks gerumas sudaužytoj taurėj?

Aistros apakinta širdis praranda amžiams
nekaltumą.

Visi sakytų: tai gerai.

Bet koks gerumas nuskintoj gėlelėj?

Tai ko verta pasiekta žvaigždė,

Delnuose ištirpusi snaigė?

Daina, jeigu jos neklausyt,

Mirtis, jei ji vaikšto it sraigė?

Ko verta rožė,

Žydinti dykumos smėly?

2003 12 19- 2003 12 21

Ir viskas, kas šiais metais buvo,
Paliks neparašytoj knygoj.
O tai, ko mes labiausiai troškom,-
Sudėta bus kalėdinėj dainoj.

Numeskim nuo savęs pavydą,

Paslėpkim pyktį po sniego patalais,

Kad jis pavasarį pražystų

Baltom gėlėm vilties žiedais.

Uždekim židinių nuo ašarų užgesusį

Ir savo neapykantą sudeginkim jame.

Lai blogis dūmais kaminu išvirsta,

O šiluma pasklinda namuose.

Tegul ji apgaubia kiekvieną šeimą

Ir suriša vijokliais jų širdis.

Šią naktį mano noras vienas:

Lai sėja Meilę Kalėdinė naktis.

2003 12 24

TAVOJ ŠIRDY

Jei gieda gėlės laukuose – tavoj širdy.

Jei žydi paukščiai danguje – tavoj širdy.

Jei audros rimsta ir liūtis – tavoj širdy.

Jei speigas staugia skausmuose – tavoj širdy.

Jei dūžta neviltis sėkmėj – tavoj širdy.

Jei verkia akmenys džiaugsme – tavoj širdy.

Jei laumės juosta akyse – tavoj širdy.

Jei rankos susilieja upėj – tavoj širdy.

Ir jei pasaulis visas - tavoj širdy,

Tai aš lyg ašara maža tavoj širdy.

Ir jeigu lemta man gyvent - tavoj širdy.

Ir jeigu lemta man numirt – tavoj širdy.

2004 02 04

DAINUOKIT MEILĖS GIESMĘ

Dainuokit meilės giesmę, miškai, kalnai ir upės.

Dainuokite visi kartu – ir žmonės, ir gamta.

Ir jauskit, kaip iš laimės širdis krūtinėj supas.

Ir netikėkit tais, kas sako, jog meilė negyva.

Dainuokit meilės giesmę, įdėję savo sielą,

Kaip atiduoda medžiai vėjui paskutinius lapus,

Kaip upės atiduoda saulei paskutinį lašą.

Kaip paskutinį kvapą meilei atiduos žmogus.

2004 02 10

TAVĖS PRIGERSIU

Mes su tavim jau šitiek amžių tai atskirai, tai vėl kartu.
Esi pati nežinomiausia iš man pažįstamų žvaigždžių.
Ir kiek gamtoj bebūtų paradoksų – visi jie sutelpa tavy.
Tavy galiu paskęst lyg jūroj. Bet jei paliest – tu ištirpsti.

Tave galiu užuost lyg puokštę ką tik pražydusių gėlių.
Ir tarsi žiedą tavo širdį galiu nunešti vėjeliu
Ten, kur sapnais pavirs tikrovė, o realybe virs sapnai,
Ten, kur prapliupsi ašarom bežadėm. Dėl ko? Pati net nežinai.

Aš dar norėsiu karšto vyno iš tavo lūpų paragaut.
Ir taip lengvai, tarsi drugelį, laimės paukštę pagaliau sugaut.
Aš dar norėsiu tau atnešti baltų lelijų iš nakties
Ir iš rasos nupintą dainą, išmargintą vilties.

Bet tu išeisi saulei tekant, dar nesuspėjus man nubust.
Ir kaip kiekvieną dieną silpna lyg nuo pagirių man bus.
Aš lauksiu, lauksiu šitos šventės, kai vėl žvaigždė man sužibės,
Bet vėl per savo neapdairumą tavęs prigersiu. Iš širdies.

2004-03-01

SIELA TARTUM VEIDRODIS

Tu pažiūrėk, kaip medžių lapai sudrasko vėją į raudas,
Kaip teka upėje vaga ir verkia lietūs dangumi,
Kaip baltos naktys virsta į juodas, o juodos - į baltas,-
Taip akys žvelgia širdimi.

Tik nesakyk, kad visa tai vaizduotė.
Tai mano siela tartum veidrodis - pasaulio atspindys.
Ji viską stengiasi kitaip matuoti,
Joje vertė – tai džiaugsmas, meilė ir viltis.

Dar pažiūrėk, kaip viskas čia susipina,
Neišskiriama čia diena ir net naktis.
Kaip ir gamtoj, taip viskas veidrody susilygina,
Kaip susilygina mudviejų gyvenimas ir mirtis.

2004-04-27

REIKIA NUBUSTI

Šis pasaulis neaiškus pasidarė,
Kai jame pasirodė tu-
Taip trumpai tarsi žaibo blyksnis,
Taip trumpai tarsi meilės naktis.
Nuo tada man laikas išnyko,
Gyvenu tik ana diena.
Mano maistas – tuščios svajonės.
Mano vynas – mano kančia.

Kas aplinkui – viskas keičiasi,
Tik nesikeičia mano daina.
Aš tarytum gyvenčiau ne šiandien,
Aš tarytum gyvenčiau ne čia.
Sėdžiu savo sielos kalėjime-
Nieks manęs neateis išvaduoti.
Mano mintys lyg viesulas daužos
Šiam prakeiktam tuščiam kambary.

Ko man reikia? -Tau reikia nubusti.-
Balsas buvo kaip niekad aiškus.
-Ir suprasti, kur kančios slypi.
O jos miega tavo širdy.
Tavo norai tau atneša skausmą,
Jiems vergauti daugiau neturi.
Tavo mintys nuo laiko išdžiūvę,
Joms atgimt reikia saulės lietaus.

Savo žvaigždę būtinai susirasi,
Tu prieš tai sutikai ne tą.
Savo sielą išleisk iš kalėjimo,
Lai ją gaubia meilės šviesa.

2004-05-11

PASAULIS KITAS

Aš pernelyg ilgai miegojau
Ir klaidžiojau sapnų takais.
Ir visuomet lig šiol galvoju,
Kad aš einu būties keliais.

Tu atėjai į mano sapną
Ir pasakei: „Nubusk greičiau!“
Ir palikai nuostabų kvapą,
Kurį pabudęs pamačiau.

Aš pamačiau pasaulį kitą,
Kuriam nėra jokios kančios,
Kur mūsų mintys išsakytos
Pavirsta žiedlapiais aušros.

Čia viskas tikra ir prasminga,
Nereik akimirkų skaičiuot,
Išmoksti čia gyvent jausmingai
Ir pirmąkart tvirtai žingsniuot.

Tai, kas labiausiai man patinka,
Kas man labai labai svarbu,
Kad čia esi tikrai laiminga-
Vienatvė čia - tai mes kartu.

2004-06-07

* * *

Kodėl, kai reikia man ramybės,
Tu audrą įneši širdin?
Kodėl, kai kraujas gyslose užkaista,
Vienu žvilgsniu tu moki nuramint.

Kodėl, kai viskas klaikiai atsibosta,
Kažką vis naujo sugebi atrast?
Kai aš šalia, tu greit nutolsti...
Kaip man tave tada suprast?

Kodėl, kuomet viltis sudūžta,
Mums reikia viską vėl pradėt?
Kodėl tavęs tiek neapkentęs
Aš negaliu nustot mylėt?

2005-03-08

NAUJA VILTIS

O, liūdesy, tu – sielos pančiai.
Kiek per tave nuskendo nevilty!
Kas tu esi? Tu – odė kančiai!
Užrakinai kiek mūsų praecity!

Tu – velnio išmonė. Tau žlugti lemta,
Nes kur esi, ten tik šalta naktis.
Tik pažiūrėk, kaip snaigės krenta...
Bet gimsta jau nauja viltis!

Žiema negali ilgai čia užsibūti.
Pavasaris ateis į širdį ir dainuos!
Ir jeigu buvo, kas turėjo griūti,
Tai bus ir kas pakils ir vėl gyvuos!

2008-08-06

AKSOMINIAI LAŠAI

Pasaulis nuostabus! Nėra daugiau ko slėpti.
Nėra nei svetimų, nei priešų, nei blogų.
Nėra daugiau prasmės laimėti-pralaimėti.
Nėra daugiau „mes-jie“, nėra daugiau „aš-tu“.

Nebus jau praeties, o ateities – nebuvo.
Yra tik amžina prasminga dabartis.
O jeigu buvo sienos – tai seniai sugriuvo.
Atradę iksus-ygrikus išsprendėme lygtis.

Nėra kažkur kitur. Yra tiktai štai čia.
Aplėk nors visą žemę, visur bus tik pradžia.
Ir jei ugnim nepulsi karų gaisrų gesint,
Tai ir neimsi upę jūroje skandint.

Apvalę aukso luitus nuo dulkių ir minčių,
Pamiršom, ko norėjom, nes reikia tiek mažai.
Suvoksim neturėję daugiau kitų vilčių:
Visi vienos mes jūros aksominiai lašai.

2008-12-16